ΕΤΟΣ Γ. ΑΘΗΝΑΙ—ΣΑΒΒΑΤΟΝ—28 ΙΟΥΝΙΟΥ 1875 ΑΡΙΘ. 110

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ,
ἐτησία δραχ. 10, ἑξαμηνία δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
ἐτησία δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
ἐτησία φράγ. 16, ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 50.
Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἓν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Ἀντὶ παντὸς ἄλλου ἄρθρου δημοσιεύομεν ἐπιστολήν τινα, ἣν ἐκ Λονδίνου ἐπιστέλλουσιν εἰς τὴν σύνταξιν τῆς «Κλειοῦς», διὰ νὰ μάθωσιν οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν τὰς μηχανορραφίας καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς ἐπαράτου Καμαρίλλας.

«Εἰς τὰς τελευταίας εἰδήσεις τῆς «Κλειοῦς» ἀνέγνων ὅτι ἡ πρωτοπορεία τῆς πολιτικῆς ἐνέχεται δηλονότι εἰς τὰ περὶ παραιτήσεως τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων διατριβόντα. Δὲν δύναμαι νὰ παραδεχθῶ ἀπολύτως τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς «Κλειοῦς» ὃν ἀγνοῶ πόθεν ἤντλησεν· ἀλλὰ καθ' ἃς ἔχω θετικὰς πληροφορίας, δύναμαι νὰ βεβαιώσω τὴν σύνταξιν τῆς «Κλειοῦς», ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν περὶ Ἑλλάδος δημοσιευθέντων ἄρθρων, ἰδίως ἐν Λονδίνῳ, εἶνε προϊὸν ἐντέχνου ἀναδιοργανώσεως.

«Ἀφ' οὗ ἡ διὰ τοῦ Βουλευτηρίου ἐπιχειρηθεῖσα ἀπόπειρα ἀπέτυχε καὶ εἶδον οἱ πρῴην τυφλοὶ τὰ τε ὄνματα τόν τε νοῦν, ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη τῶν Ἑλλήνων ἐξαιρέτως σύσσωμος ὑπὲρ τοῦ ἐν ἐπιγνώσει ἀθετουμένου συντάγματος, ἤλλαξαν μὲν τακτικήν, ἀλλὰ δὲν ἐγκατέλιπον τὰ σχέδιά των. Ἡ προσωπικὴ συμπάθεια καὶ ἀντιπάθεια, ἡ πρὸς τὸ σύνταγμα ἀπέχθεια, ἥτις εἶνε ὁ διέπων τὰ ἐν Ἑλλάδι πράγματα μοχλὸς, ἠσχολήθη ἀμέτως εἰς τὴν ἐπινόησιν ἄλλων προσφορωτέρων μέσων. Ἐπενοήθη ὡς φόβητρον ἡ παραίτησις τοῦ προσφιλοῦς βασ. Γεωργίου, ἐστάλησαν ὑπομνήματα πρὸς τοὺς κορυφαίους τῶν ἐν Εὐρώπῃ δημοσιογράφων, μεστὰ ψευδολογιῶν καὶ διαβολῶν, προσηνέχθησαν ἱκανοὶ χιλ. φράγκ. πρὸς καταχώρισιν ἄρθρων καὶ πολλαὶ καὶ παντοῖαι ἄλλαι ἐγένοντο προσφοραί. Ἐφαντάσθησαν ὅτι διὰ τοιούτων μηχανῶν ἠδύναντο νὰ καταφοβίσωσι τὴν κοινὴν γνώμην τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ τὴν πεισακίσωσιν ὅπου ἔνεστι ἐπὶ τὸ τεχνικώτερον, παριστῶντες ὡς γνησίαν ἀπόφασιν τῆς Εὐρώπης τὰ κατοπθὲν πλαστουργήματα γνωστοῦ μαγειρείου.

«Βλέπετε ὅτι ἅπαντα σχεδὸν τὰ περὶ Ἑλλάδος ἄρθρα τῶν ἐφημερίδων, καὶ ἰδίως τῶν ἐνταῦθα, ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἐπιδιώκουσι σκοπὸν — τὸν περιορισμὸν τοῦ συντάγματος. Ἐπειδὴ δὲ αἱ λέξεις περιορισμὸς τοῦ συντάγματος ἤχησαν καὶ ἠχοῦσι κακῶς, τὰς ἀνεπλήρωσαν δι' ἄλλων μαλακωτέρων καὶ ἐλαστικωτέρων. Λέγουσι λοιπὸν, ὅτι, ὅπως εὐτυχήσῃ ἡ Ἑλλὰς, ἀνάγκη πρῶτον νὰ ἀλλοιωθῇ ὁ πολιτικὸς βίος της (ὑπερέβησαν τοὺς Ἰησουΐτας!!!), νὰ ἐνισχυθῇ ὁπωσοῦν ἡ ἐκτελεστικὴ ἀρχὴ, ἀλλὰ — ἐδῶ παρατηρήσατε, κ. συντάκτα, τὴν τέχνην των — ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τῆς βουλῆς τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφίζειν τοὺς φόρους καὶ ὁρίζειν τὴν δύναμιν τοῦ στρατοῦ. Δὲν ἀρκοῦνται εἰς ταῦτα· καὶ δημοσίᾳ καὶ κατ' ἰδίαν, κηρύττουσιν ὅτι ὁ βασ. Γεώργιος δὲν δύναται, δὲν θέλει νὰ κυβερνήσῃ διὰ τοῦ συντάγματος, καὶ ὅτι ἡ παραίτησις τοῦ βασιλέως ἀφεύκτως θὰ ἐπέλθῃ ἐὰν μὴ αὐξηθῶσιν αἱ προνομίαι τοῦ Στέμματος.

Νομίζετε ἴσως ὅτι οἱ ὀπαδοὶ τῆς ἑταιρίας εἶνε ἐν συνειδήσει βασιλικοί; Ὀλίγον, πολὺ ὀλίγον μέλει αὐτοῖς περὶ τοῦ βασιλέως· μετέρχονται ὅμως μέχρις ἐσχάτης ἀηδίας τὴν κολακείαν, διότι ἐργάζονται πρὸς ἴδιον ὄφελος, διότι εἶνε εὐφυεῖς κερδοσκόποι. «Ἔμαθον (ἔλεγε πρὸ ἡμερῶν εἷς τῶν κορυφαίων «ὁμογενῶν) ὅτι τὰ περὶ Ἑλλάδος ἄρθρα τῶν «ἀγγλικῶν ἐφημερίδων στέλλονται ἀπ' εὐ«θείας καὶ πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Ἑλλήνων

ΚΗΠΟΣ

Ο ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

Ἀπὸ μάθησι, πολῖται, εἶμ' ἀκένωτο πιθάρι,
Καὶ τὸ γένος μου κρατιέται ἀπ' τῆς πόλις τὸ Φανάρι.
Ὁ μπαμπᾶς μου ἔχει γράψει χίλιαις τόσαις ἱστορίαις,
Λεξικὰ, δὲν ξεύρω πόσα, καὶ μεγάλαις κωμῳδίαις.
Αὐτὸς μόνος ἔχει φέρει εἰς τὴν γλῶσσαν ἁρμονίαν
Καὶ πολλὴν καλλιλογίαν.

Τὴν ἑλληνικὴν τὴν γλῶσσαν αὐτὸς μόνον τὴν πλουτίζει,
Καὶ συγγράμματα μεγάλα 'ς τὰ σχολεῖα μᾶς χαρίζει.
Τὸν τιμοῦν καὶ τὸν δοξάζουν οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι,
Καὶ τοῦ δίνουνε πεσκέσια καὶ δασκάλαις καὶ δασκάλοι.
Τ' ὄνομα τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ ὅλους ἐπαινεῖται,
Καὶ θαυμάζεται κ' ὑμνεῖται.

Τέτοια, φίλοι συμπολῖται, τέτοια εἶναι ἡ γενειά μου,
Κι' ἀπὸ τέτοιο μέγα γένος κρέμεται τὸ ὄνομά μου.
Κ' ἐπειδὴ τὴν δόξαν θέλω τοῦ σπιτιοῦ μου νὰ πλατύνω,
Μοῦ κατέβη 'ς τὸ κεφάλι βουλευτὴς διὰ νὰ γείνω,
Βέβαιος, ὦ συμπολῖται, 'ς τὴν καλὴν προαίρεσίν σας,
Καὶ 'ς τὴν τόσην φρόνησίν σας.

Ἐγὼ, φίλοι μου, δὲν εἶμαι ὡσὰν ἄλλους ματσαράδες,
Ὁποῦ 'βγαίνουν βουλευταί σας, γιὰ νὰ τρώγουνε παράδες.
Ἐγὼ εἶμαι Φαναριώτης, κ' ὅλο ἕνα θησαυρίζω,
Κι' ἂν διψῶ βουλευτιλίκι, καὶ γιὰ τοῦτο λαχταρίζω,
Μὰ τὸ διπλωματικό μου φαναριώτικο καπέλο,
Μόνον διὰ σᾶς τὸ θέλω.

Ὅλων τῶν ἐθνῶν τοὺς νόμους ἀπὸ ἔξω τοὺς εἰξεύρω,
Καὶ γνωρίζω, συμπολῖται, τὸ καλόν σας ποῦ θὰ εὕρω.
Ὁ Βυζάντιος δὲν εἶναι, Ἀθηναῖοι, καθὼς ἄλλοι,
Ὁποῦ τίποτε δὲν κόβει τὸ ξερό τους τὸ κεφάλι,
Καὶ εἰς τὴν βουλήν μας μέσα περπατοῦνε κώχη, κώχη,
Κ' ὅλο λέγουν Ναὶ καὶ Ὄχι.

«πρὸς ἀποδειξὶν ὅτι ὁ ἀγγλικὸς τύπος τὰ «βέλτιστα μὲν γράφει περὶ αὐτοῦ, τὰ χεί«ριστα δὲ περὶ τῶν Ἑλλήνων. Αὐτὸ δὲν μοὶ «φαίνεται νὰ ἦνε πολὺ πατριωτικὸν ἔργον..»

«Ὅπως νοήσητε μέχρι τίνος κακεντρεχείας ἐξετραχηλίσθησαν, ἀναφέρω ἐκ τῶν πολλῶν τὸ ἑξῆς παράδειγμα. Διατρίβει ἐν Λονδίνῳ Κύριός τις (πρῴην ῥῶσσος ὑπάλληλος, παρὰ τῆς ῥωσσικῆς δὲ κυβερνήσεως ἀποπεμφθείς), ὅστις εἶνε ἐκ τῶν δραστηριωτάτων ὀπαδῶν τῆς ἑταιρίας. Ὁ Κύριος οὗτος, κατασκευάζει ἀνταποκρίσεις ἐξ Ἀθηνῶν, συκοφαντεῖ τὸν Κουμουνδοῦρον καὶ τὸν Λομβάρδον ὡς μισθωμένους ὑπηρέτας τῆς ῥωσσικῆς πολιτικῆς, διαβάλλει τὸν ἐν Κερκύρᾳ σύλλογον «Ῥήγαν Φεραῖον» ὡς σύλλογον πανσλαβιστικόν, κηρύττει ὅτι ὁ βασιλεὺς Γεώργιος περιζωγίζεται ὑπὸ κλεπτῶν καὶ συνωμοτῶν, οὐδένα δὲ ἔχει εἰλικρινῆ φίλον καὶ λάτριν, πλὴν ἑνός, ὅτι τὸ σύνταγμα εἶνε ἡ κυρία πηγὴ τῶν δεινῶν τῆς δυστυχοῦς Ἑλλάδος καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἐσχάτως ἐγκατεστάθη εἰς Παρισίους καὶ ἄλλος τις Κύριος, ὅστις εἶνε ἐπιτετραμμένος νὰ φωτίζῃ τοὺς δημοσιογράφους τῶν Παρισίων περὶ τῆς «ἐν Ἑλλάδι συνταγματικῆς συγχύσεως».

«Καὶ ἄνευ τῶν ἰδιαιτέρων τούτων πληροφοριῶν, ἡ ἀνάγνωσις τῶν περὶ Ἑλλάδος ὁμοιομόρφων ἄρθρων τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων θὰ πείσῃ ἕκαστον ὅτι ἅπαντα εἶνε ἀντίγραφα ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πρωτοτύπου. Δὲν βλέπετε, κ. συντάκτα, ὅτι ἅπαντα τὰ ἄρθρα, ἄρχονται ἀναγγέλλοντα τὴν παραίτησιν τοῦ βασιλέως Γεωργίου, καὶ τελειοῦσιν εὐχόμενα ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Στέμματος! Θὰ ἀποτύχωσι βεβαίως τὰ τεκταινόμενα, ἀλλ' εἶνε καλὸν νὰ μάθῃ ὁ ἀναγνώστης τὰς ἐν τῷ κρυπτῷ γινομένας σκευωρίας».

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Τέλος πάντων ὁ κακὸς τῆς Ἑλλάδος δαίμων, ὁ καταπροδώσας καὶ ἐξευτελίσας τὴν Πατρίδα καὶ τὸν Ἑλληνισμόν, καὶ ὅστις εἶχε τὴν ἀναιδῆ τόλμην ν' ἀρνηθῇ τὴν παράδοσιν τῆς ὑπηρεσίας εἰς τὸν γραμματέα τῆς ἐν Λονδίνῳ ἑλλην. Πρεσβείας κ. Γεννάδιον, ἔπαυσε τοῦ νὰ θεωρῆται ἀντιπρόσωπος τοῦ ἑλλην. ἔθνους, συνεπείᾳ ἐπισήμου μηνύματος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν πρὸς τὸν ἐνταῦθα ἀντιπρόσωπον τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως. Τοιοῦτον ἔπρεπε νὰ δοθῇ ῥάπισμα εἰς τὸν ἀτίθασσον ἀρχηγὸν τῆς Καμαρίλλας. Ὁ κ. Τρικούπης πρέπει νὰ τιμωρήσῃ παραδειγματικῶς τὸν ἀπειθήσαντα τοῦτον ὑπάλληλον, διότι ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς, ἐὰν μένωσιν ἀτιμώρητοι οἱ ἀσεβοῦντες πρὸς τοὺς νόμους ἀνώτεροι ὑπάλληλοι.

— Εἴκοσι καὶ πέντε Κύριοι ἀνεκηρύχθησαν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ὑποψήφιοι βουλευταὶ Ἀττικῆς, εἰσὶ δὲ οἱ ἑξῆς: Ἀντ. Βλάχος, Ἀναστ. Βυζάντιος, Ἰω. Βυθηνός, Κανέλ. Δημητρόπουλος, Ἀλέξανδρ. Κ. Δόσιος, Ἰω. Ζυγομαλᾶς, Δημ. Μ. Καλλιφρονᾶς, Δημ. Ν. Καλλιφρονᾶς, Ἀλκιβ. Καμπᾶς, Ἀθ. Κατσανδρῆς, Στυλ. Κολιάτσος, Πάνος Κορωναῖος, Χρ. Λέκκας, Ἰοῦ. Μακρυγιάννης, Ἰω. Μεσσηνέζης, Ἀλέξ. Νέγρης, Φίλ. Πάλλης, Περ. Πετράκης, Δημ. Ῥάλλης, Σκαρ. Σοῦτσος, Κων. Σταυρόπουλος, Τιμ. Φιλήμων, Ἰωάν. Χριστόπουλος, Ἀλέξ. Ψύλλας, Φίλιπ. Ψύλλας.

Προσεχῶς θέλομεν δημοσιεύσει καὶ τῶν λοιπῶν ἐκλεκτῶν ὑποψηφίων τὰ πατριωτικά των προγράμματα.

✝ Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας κ. Χατζηπέτρος ἀπέσυρε τὴν παραίτησίν του, ἀφοῦ ἦλθεν εἰς ἐξηγήσεις μετὰ τοῦ ὑπ. τῆς Παιδείας· οὕτω δὲ ἐλύθη τὸ πολύκροτον καταστὰν ἀστυνομ. ζήτημα, κ' ἔμεινε μὲ τὴν χαρὰν ὁ πολυχρονεμένος Πολύχρονος.

— Ὁ ἀξιότιμος ἰατρὸς κ. Ἰω. Πύρλας ἀπῆλθε κατ' αὐτὰς εἰς Τρίπολιν, ὅπως ἀποδυθῇ εἰς τὸν βουλευτικὸν ἀγῶνα. Περὶ τοῦ κ. Πύρλα ἀποβαίνει περιττὴ πᾶσα σύστασις, ἀφοῦ παρὰ πᾶσι σχεδὸν τοῖς συμπολίταις του χαίρει πολλὴν ἀγάπην καὶ ὑπόληψιν διὰ τὰ ὀρθά του φρονήματα. Ὁ κ. Πύρλας εἶχεν ἐκτεθῆ καὶ κατὰ τὰς προπαρελθούσας βουλευτικὰς ἐκλογάς, ἀναμφιβόλως δὲ θὰ ἐξήργετο νικητής, ἂν μὴ ἡ τότε Κυβέρνησις τοῦ Βούλγαρη ἐπήνεγκεν αἰσχρὰν καλποπόθευσιν. Ἤδη πιστεύομεν ὅτι οἱ ἀγαθοὶ τῆς Τριπόλεως πολῖται θέλουσι τιμήσει διὰ τῆς ψήφου των τὸν καλὸν καὶ συνετὸν τοῦτον ἄνδρα.

— Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως μανθάνομεν ὅτι ὁ κ. Πάνος Κορωναῖος κατέρχεται εἰς τὸν βουλευτικὸν ἀγῶνα. Ὁ κ. Κορωναῖος καὶ ἄλλοτε ὑπῆρξε βουλευτὴς τῆς πρωτευούσης, διετέλεσε δὲ καὶ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, πολιτευθεὶς ἄριστα κατὰ τὸν πολιτικὸν αὐτοῦ βίον. Πιστεύομεν ὅτι πᾶς ὀρθοφρονῶν πολίτης δὲν θέλει διστάσει νὰ ψηφίσῃ ἄνδρα, διακρινόμενον ἐπὶ φιλοπατρίᾳ, εὐθύτητι καὶ ἀκεραιότητι χαρακτῆρος. Τοιοῦτοι ἄνδρες, οἷος ὁ κ. Κορωναῖος τιμῶσι τῇ ἀληθείᾳ τὸ βουλευτήριον καὶ τὸν ἑλληνισμόν.

— Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας παρακαλεῖται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὴν διαθήκην τοῦ ἀοιδίμου Πέτρου Δημάκη, καὶ νὰ φροντίσῃ οὐ μόνον περὶ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς ἀλλὰ καὶ λόγον νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς ἐκτελεστάς, οἵτινες ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὰ ἱερὰ ταῦτα χρήματα μᾶλλον ἐμπορεύονται. Ἐπὶ τοῦ οὐτιδανοῦ τούτου ζητήματος θέλομεν ἐπανέλθει.

— Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως πολλῶν περὶ μεταλλείων διατριβῶν κ. Κορδέλλα λεπτομερὴς περιγραφὴ διαφόρων μεταλλευτικῶν προϊόντων τοῦ Λαυρίου καὶ Ὠρωποῦ ἐκτεθέντων κατὰ τὴν τρίτην τῶν Ὀλυμπίων περίοδον. Ἡ πραγματεία αὕτη διακρινομένη ἐπὶ ἐπιστημονικῇ πολυμαθείᾳ περιέχει πολλὰς νέας καὶ ἐνδιαφερούσας γνώσεις· δὲν δυνάμεθα δὲ νὰ μὴ ἀπονείμωμεν δίκαιον ἔπαινον εἰς τὸν κ. Κορδέλλαν, ὅστις διὰ τῶν πρωτοτύπων καὶ ὡραίων αὐτοῦ συγγραφῶν προσπαθεῖ νὰ πλουτίσῃ τὴν μεταλλευτικὴν ἐμπορείαν.

— Βεβαιοῦται ὅτι πάνθ' ὅσα ἔγραψε τὸ «Ἔθνικ. Πνεῦμα» κατὰ τοῦ κ. Ξανθοῦ Πικουλάκη ἐγράφησαν ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ κ. Ἀντ. Μαυρομιχάλη. Ἡμεῖς διαβεβαιοῦμεν τὸν κ. Α. Μαυρομιχάλην, ὅτι μὲ ὅλας τὰς ἀπρεπεῖς συκοφαντίας, τὰς ὁποίας προσάπτει εἰς τὸν κ. Πικουλάκην, δὲν δύναται νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἐπιρροὴν καὶ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν χαίρει οὗτος παρὰ τοῖς συμπολίταις του, παρ' οἷς ἡ ὑποδοχή του ἐγένετο πολὺ καλλιτέρα τῆς ἰδικῆς του, μὲ ὅλα τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα καυχᾶται ὅτι ἔχει, καὶ δύναται, ὡς λέγει, δι' αὐτῶν ν' ἀγοράσῃ ὁλόκληρον τὴν ἐπαρχίαν Οἰτύλου. Ἂς ἐνθυμηθῇ δὲ ὁ κ. Μαυρομιχάλης, ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν καιρὸς νὰ παρακαλῇ τὸν κ. Πικουλάκην, ὅπως ἔκαμεν εἰς τὴν τελευταίαν βουλευτικὴν ἐκλογήν.

Εἷς Λάκων.

— Ἀντίθετος συνδυασμὸς τοῦ κ. Περρωτὴ κατηρτίσθη ἐν Καλάμαις ἐκ τῶν κκ. Κώνστα Φλέσσα, Δημητρ. Τζάνε καὶ Ἰωσὴφ Μπενῆ.

— Ὁ μαθητὴς τοῦ Β'. τῶν ἐνταῦθα Γυμνασίων κ. Δημήτριος Ἀφεντάκης διεκρίθη κατὰ τὰς ἐξετάσεις, ἐφ' ᾧ συγχαίρομεν αὐτῷ τε καὶ τοῖς γονεῦσί του.

— Ἐπισκεφθέντες κατ' αὐτὰς τὸ ὑποθηκοφυλακεῖον Ἀθηνῶν, εὕρομεν ἐν αὐτῷ πολλὴν τάξιν καὶ ἁρμονίαν. Γνωρίζοντες τὴν κακὴν καὶ ἀνώμαλον κατάστασιν, εἰς ἣν τὸ παρέλαβεν ὁ κ. Νικόλαος Στρατηγόπουλος, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἀπονείμωμεν εἰς αὐτὸν τὸν δίκαιον ἔπαινον δι' ὅσην ἐπέφερεν ἐπαισθητὴν βελτίωσιν, ἀσχολούμενος ἀνενδότως περὶ τὴν τακτοποίησιν τῶν ἐργασιῶν, καὶ τὴν σύνταξιν εὐρετηρίου ἀναγκαιοτάτου εἰς τὴν ὑποθηκικὴν ὑπηρεσίαν.

— Εἰς διάφορόν τι τῆς Αὐγῆς μετὰ πολλῆς ἀπορίας ἀνέγνωμεν ὅτι ὁ σταθμάρχης τῆς Κολοκυνθοῦς κατέσχη ἡ μάστιξ τῶν ἐκεῖ πολιτῶν! Ἐὰν ὁ συντάκτης τῆς Αὐγῆς ἔδωκε πίστιν εἰς ἐσφαλμένας πληροφορίας ἄλλων, ἃς μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ τῷ εἴπωμεν ὅτι δεικνύει διαγωγὴν ἀνοίκειον εἰς τὸν δημοσιογραφικὸν χαρακτῆρα, παραμορφῶν καὶ διαστρέφων οἰκτρῶς τὴν ἀλήθειαν πρὸς βλάβην τῆς ὑπολήψεως ἑνὸς τιμίου ἀνθρώπου· καθόσον οὐδεὶς ἐκ τῶν ἡσύχων καὶ τιμίων κατοίκων τῆς Κολοκυνθοῦς ἔχει παράπονόν τι ἐναντίον τοῦ εἰρημένου σταθμάρχου, ἐξ ἐναντίας δὲ οὗτος διὰ τῆς δραστηριότητος καὶ τῆς πιστῆς τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ ἐκπληρώσεως ἐφείλκυσε δικαίως τὴν ἀγάπην αὐτῶν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην. Διὰ νὰ ἦνε δὲ ὁ συντάκτης τῆς Αὐγῆς ἐντὸς τῆς ἀληθείας ὤφειλε μᾶλλον νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ σταθμάρχης τῆς Κολοκυνθοῦς κατέστη ἡ μάστιξ τῶν κακούργων καὶ ἀτίμων, ὧν διαφόρους ἐγκληματικὰς πράξεις ἀνεκάλυψεν ἐν βραχεῖ χρόνου διαστήματι. Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον καθ' ὃν ἐτοποθετήθη ὡς σταθμάρχης εἰς Κολοκυνθοῦν ἀνεκάλυψε τὰ ἑξῆς κλοπιμαῖα πράγματα: 1) δύω ἀμνοὺς, ἐξ ὧν τὸν ἕνα ζῶντα τὸν δὲ ἄλλον ἐσφαγμένον· 2) μίαν πατατοῦκαν, ἓν γελέκον, πέντε ὑποκάμισσα, τρία βρακιὰ, ἓν πιστόλιον καὶ ὀκτὼ δραχμὰς, πάντα κεκρυμμένα ἐντὸς κόπρου, καὶ 3) ἕνα γάλον τοῦ ἐνωματάρχου. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἀνεκάλυψε καὶ αὐθημερὸν συνέλαβεν ἐμπρηστήν τινα θέσαντα πῦρ εἰς τὰ ἐλαιόδενδρα τοῦ Σποτσεροπούλου.

Ἀρά γε διὰ ταῦτα κατέσχη ἡ μάστιξ τῶν πολιτῶν; Ὁ συντάκτης τῆς Αὐγῆς ἀποδίδων δικαιοσύνην εἰς τὸν παρ' αὐτοῦ ἀδίκως συκοφαντηθέντα, ὀφείλει ν' ἀναιρέσῃ ὅσα περὶ αὐτοῦ ἐσφαλμένως ἔγραψε δοὺς ἴσως ἀκρόασιν εἰς τὰς εἰσηγήσεις κακοβούλου τινὸς ὑποβολέως. Ταῦτα ἐπὶ τοῦ παρόντος. *

ΜΑΛΑΜΥΤΙΑΝΑ.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. ἀριθμόν.)

— Ξεβούλωσε τὸ λοιπὸς τ' αὐτιά σου κι' ἄνοιξε τὰ στραβά σου, κὺρ Φίλιππα, γιὰ ν' ἀκούσῃς μὲ 'λίγα λόγια τί πρᾶμμα εἶνε αὐτοὶ ποῦ τοὺς ἀνέβασες ἐσὺ μὲ τῆς κουταμάραις σου 'ς τὰ μισὰ οὐράνια .... Καὶ πρῶτα, ὁ Κώνστας αὐτὸς, ποῦ καυχᾶται ὅτι πῶς εἶνε ἀπογόνι τοῦ Παπαφλέσσα, δὲν εἶνε ὁ ποιὸ μεγάλος μπουνταλᾶς τῆς Πολιανῆς; αὐτὸς ὁ Κώνστας, ποῦ λὲς, ὅτι πῶς σᾶς εἶπε, ὅτι θὰ μᾶς κάνῃ τόσα καὶ τόσα καλὰ πράμματα (ὅσαις δηλαδὴ τρίχες ἐχ' ἡ παλάμη του), τί μᾶς ἔκανε τὴν πρώτη βολὰ ποῦ τὸν 'βγάλαμε βουλευτή; Τὴ μάντρα εἶπες. Κουτέ, ποῦ εἶνε ἐκείνη ἡ μάντρα; Πίστεψες κ' ἐσὺ ὅτι πῶς εἶνε αὐτὴ ποῦ ὑπάρχει κι' ὄχι ἐκείνη ποῦ θὰ κτιστῇ, μὰ 'ς τὴν ἄλλη ζωὴ, 'ς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ποταμιοῦ; .. Κ' ἔπειτα, τί 'βγῆκε ἀπὸ μιὰ μάντρα; Ἐμεῖς ἔχουμε ἀνάγκη ἄλλων πραμμάτων... ἔχουμε ἀνάγκη νὰ μὴ πληρώνουμε φόρους μεγάλους· ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἡσυχία, νὰ πάψουνε ἡ δολοφονιαῖς, ἡ κλεψιαῖς καὶ τὰ τόσα ἄλλα κακὰ ποῦ γένουνται κάθε 'μέρα 'ς τὸν τόπο μας· ἔχουμε ἀνάγκη νὰ 'δοῦμε τὴν πολυβασανισμένη Πατρὶς νὰ ξαναστενάξῃ μιὰ 'μέρα καὶ νὰ 'δῇ κι' αὐτὴ ἡμέραις εὐτυχισμέναις, νὰ δοξαστῇ καὶ νὰ τιμηθῇ ἀπὸ οὖλον τὸν κόσμον, καθὼς τὸν παλαιόνε τὸν καιρό· ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τόσα καὶ τόσα πράμματα, τὰ ὁποῖα ἅμα γενοῦνε θὰ μᾶς κάνουνε μεγάλους καὶ σεβαστοὺς, σὰν τοὺς Προύσσους... Εἶνε τὸ λοιπὸς αὐτὸς ἄξος νὰ τὰ κάνῃ αὐτά; Ἂν ἦνε, γιατί δὲν τὰ ἔκανε τότες ποῦ ἤτανε καὶ τὸ κόμμα του μάλιστας 'ς τὰ πράμματα δεκοχτὼ μῆνες; τί τὸν ἐμπόδιζε τότες κ' ἔρχεται τώρα ὁ ἀδιάντροπος καὶ λέει, ὅτι πῶς θὰ κάνῃ ὅσα μοῦ προεῖπες; Αὐτὰ τὰ ἴδια δὲ μᾶς τὰ ἔλεγε καὶ τὴ πρώτη βολά; τὰ 'ξέχασες; .Ἔ, Φίλιππα, Φίλιππα, ἄνθρωπος ποῦ γελάει μιὰ βολὰ τὸν κόσμο, θὰ τὸν γελάῃ πάντοτες... Λοιπὸς ὁ Κώνστας μᾶς ἐγέλασε τὴν πρώτη βολὰ θα μᾶς γελάσῃ καὶ τὴ δεύτερη. Θὰ μοῦ 'πῆς γιατί; Γιατί ὁ Κώνστας, καθὼς σοῦ προεῖπα, εἶνε μπουνταλᾶς καὶ κανένας ἀπὸ τοὺς μεγάλους δὲν δίνει ἀκρόασι 'ς τῆς ἀνοησίαις του, παρὰ γελᾶνε ἅμα τὸν ἀκοῦνε νὰ τοὺς γυρεύῃ τίποτες, καὶ τοῦ λένε: «τώρα δὲν εἶνε καιρὸς νὰ σοῦ κάνουμε τίποτες· μεθαύριο μάλιστας·» δηλαδὴ τὸν παιζογελᾶνε σὰ μωρὸ παιδὶ, καὶ καθὼς εἶνε... Ἂν λοιπὸς ἤτανε καλὸς, ἂν εἶχε ῥητορικὴ πολυλογία, ἂν εἶχε ἕνα δράμμι μυαλὸ 'ς τὸ ξερό του, κ' ἑνοῦ λεφτοῦ φιλοτιμία ἀπάνου του, δὲ θὰ τοὺς ἔτριβε τὴ μούρη τῶν μεγάλων 'ς τὴ Βουλὴ, καθὼς ἄλλοι βουλευτάδες, καὶ νὰ

Ἐγὼ γράμματα εἰξεύρω... ἔχω γλῶσσαν καὶ παιδείαν,
Τῶν Φαναριωτῶν γνωρίζω τὴν μεγάλην ἀγυρτείαν.
Καὶ ἂν τύχῃ, συμπολῖται, βουλευτὴς κ' ἐγὼ νὰ γείνω,
Σ' ὅλους, σ' ὅλους τοὺς πολίτας τὸ δικαίωμα τοὺς δίνω
Νὰ μὲ φτύσουνε 'ς τὰ μοῦτρα, ἂν εἰς ἕνα μόνον μῆνα,
Σὰν τῆς Πόλις τὸ Φανάρι δὲν τὴν κάμω τὴν Ἀθήνα.

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΑΣΑΠΟΠΟΥΛΟΣ ΣΚΕΜΕΡΕΣ.

Σεῖς τὸ φιόρε τῆς Ζακύνθου, οἱ Λιουραῖοι οἱ μεγάλοι,
Ὅπου ἔχετε γεμάτο πονηρίαις τὸ κεφάλι,
Καὶ περνᾶτε τραγουδῶντες καὶ χαρούμενοι τὸ χρόνο,
Καὶ δοξάζετε τὸν Βοῦλτσο, τὸν Βισβάρδη, τὸν Δραγόνο,
Ἔλθετε καὶ τώρα, φίλοι, εἰς τὸν Πονηρόπουλό σας,
Ὅπου θέλει τὸ καλό σας.

Ὁ τροχὸς τῆς τύχης, φίλοι, ἄνω κάτω τριγυρίζει,
Ὁ μικρὸς γίνεται μέγας, ὁ πτωχὸς μυριοπλουτίζει,
Ὁ ἁπλοῦς, ὁ τιποτένιος ὅπου χαμηλὰ πατάει
Κάνει ἔξαφνα φτεροῦγες, καὶ πολὺ ψηλὰ πετάει.
Τέτοια, φίλοι μου Λιουραῖοι, θαύματα ἡ τύχη κάνει·
Ἓν' ἀφίνει κι' ἄλλον πιάνει.

Ἐὼ μέτα 'ς τῆς Ζακύνθου τὰ χαρούμενα λουλούδια
Ἐγεννήθηκα, Λιουραῖοι, μὲ βιολιὰ καὶ μὲ τραγούδια.
Ὁ μπαμπᾶς μου ὁ καϋμένος εἰς τῆς Ζάκυνθος τὴν χώρα
Ἔτρεχε μ' ἕνα γαϊδοῦρι, ὅπως κάνῃ ἕως τώρα,
Κ' ἐπουλοῦσε εἰς τοὺς δρόμους θυμιατήρια, γαβαθίτσες,
Κανατάκια καὶ σταμνίτσες.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος πάλι ἡ μαμᾶ μου ἡ καϋμένη
Δὲν περνοῦσε οὔτε 'μέρα ὅπου πάντα νὰ μὴν πλαίνῃ.
Καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος γιὰ ἐμένα προσπαθοῦσαν...
Ὅταν ἔκλαιγα ἐκλαίγαν, κ' ὅταν γέλαγα γελοῦσαν.
Κ' ἐπειδὴ καλὸ μὲ εἶδαν κ' ἔξυπνον πολὺ παιδίον,
Μ' ἔστειλαν εἰς τὸ σχολεῖον.

Ποῖα θαύματα καὶ πόσα ἔκανα εἰς τὸ σχολεῖον!
Ὁ χρυσὸς ὁ δάσκαλός μου πάντα μοῦδινε βραβεῖον.
Εὔξευρα τὸ μάθημά μου πάντα σὰν νερὸ ἀπ' ἔξω,
Καὶ δὲν ἤθελα ποτέ μου μὲ παιδιὰ ἄλλα νὰ παίξω,
Κ' ὁ καλὸς ὁ δάσκαλός μου σὰν παιδί του μ' ἀγαποῦσε,
Καὶ κοτσύφι μ' ἐκαλοῦσε.

Ἐμεγάλωσα, Λιουραῖοι, κ' ἦλθα εἰς τὴν ἐπιστήμην,
Καὶ γιὰ ν' ἀποκτήσω δόξαν, μέγα ὄνομα καὶ φήμην,
Τῆς πολιτικῆς τὸν δρόμον ἀπεφάσισα νὰ πιάσω
Μήπως ἔλθῃ μιὰ ἡμέρα καὶ τὸ σπίτι μου δοξάσω.
Ἄρχισα λοιπὸν νὰ τρέχω ἀπὸ ἕνα σ' ἄλλον τόπον,
Κ' ἔκαμνα τὸν δημοκόπον.

Χασαπόπουλο Δημήτρη Σκεμερὲ μὲ λέγαν ὅλοι,
Καὶ τὸ ὄνομά μου τοῦτο ἀντιχοῦσε μὲς 'ς τὴν πόλι,
Κ' ἐπειδὴ εἰς τὸ αὐτί μου δὲν κτυποῦσε μ' ἁρμονία,
Ἔβαλα εὐθὺς εἰς ἔργον μιὰ μεγάλη πονηρία.
Ἀπεφάσισα, Λιουραῖοι, καὶ μὲ ὅλα τὰ σωστά μου,
Νὰ ἀλλάξω τ' ὄνομά μου.

Τὸ συνέθεσα ἀμέσως ἐκ τοῦ πονηρὸς καὶ ποῦλος,
Πονηρόπουλον δὲ τώρα μὲ εἰξεύρ' ὁ κόσμος οὖλος,
Καὶ διὰ νὰ μάθω, φίλοι, τῆς πολιτικῆς τοὺς τρόπους,
Προσκολλήθηκα ἀμέσως 'ς τοῦ Λομβάρδου τοὺς ἀνθρώπους,
Κ' ἐκρυβόμουν 'ς τοῦ σπιτιοῦ του τῆς κουζίνες σὰν τὴ γάτα,
Κ' ἔγλυφα τσανάκες, πιάτα.

Πλὴν μετ' οὐ πολὺ ἀφῆκα τοῦ Λομβάρδου τὴν παρέαν,
Καὶ ἐτάχθην εἰς τοῦ Βούλτσου τὴν μοναρχικὴν σημαίαν.
Τέτοιος ἤμουν, συμπολῖται... ἀλλὰ τώρα εἶμαι ἄλλος·
Ἐγεννήθηκα μικρούλης, ἀλλὰ ἔγεινα μεγάλος.
Λοιπὸν, φίλοι μου Λιουραῖοι, εἶναι δόξα καὶ τιμή σας,
Ἐὰν γείνω βουλευτής σας.

Σ τὸ βουλευτικὸ τὸ βῆμα ἂν μὲ κάμετε ν' ἀνέβω,
Σᾶς ὑπόσχομαι, Λιουραῖοι, ὅτι πλέον δὲν θὰ κλέβω
Τὰ λεπτὰ τῶν χαρτοσήμων... σεῖς θὰ ἦσθ' ὁ λογισμός μου,
Καὶ 'ς τῆς δίκαις σας, Λιουραῖοι, θὰ ξοδεύω μοναχός μου,
Καὶ γιὰ τοὺς κακοὺς ἐχθρούς μας θὰ ἀνοίγω μαύρη γλῶσσα,
Καὶ θὰ λέγω χίλια τόσα.

Τῆς ἑξακουστῆς Πεντάδας εἶμαι καὶ ἐγὼ βλαστάρι,
Κι' ὁ τριπένδοξός μας Βοῦλτσος μ' ἔχει μόνον του καμάρι·
Ἐὰν ὄντως ἀγαπᾶτε τὴν Πεντάδα τὴν ἁγίαν,
Βάλλετε εὐθὺς εἰς πρᾶξιν κάθε εἴδους ἀγυρτίαν.
Κάμετέ με βουλευτὴν σας, καὶ πιστὸν ὑπέρμαχόν σας,
Πρὸς τιμὴν καὶ πρὸς καλόν σας.